

ปฏิบัติอันน่าเลื่อมใส

พระภิกษุสด จันทสโร ออกบวชด้วยความตั้งใจมั่นหวังทำพระนิพพานให้แจ้ง ก่อนบวชท่านจึงเริ่มศึกษาพระวินัยและข้อควรปฏิบัติของสงฆ์ รวมถึงท่องคำขอบรรพชาอุปสมบท และเตรียมตัวบวชอยู่ที่วัดเป็นเวลาประมาณ ๑๐ วัน ดังนั้น เมื่อบวชแล้วท่านจึงสามารถปฏิบัติตามพระธรรมวินัยได้อย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น หลังจากอุปสมบทแล้ววันรุ่งขึ้นท่านได้เรียนวิปัสสนาธุระ โดยมีพระอาจารย์โหน่ง ผู้เคร่งครัดในธรรมปฏิบัติเป็นพระอาจารย์ พร้อมทั้งศึกษาด้านปริยัติควบคู่กันไป ที่วัดสองพี่น้อง รว ๗ เดือนเศษ จากนั้นจึงได้เดินทางไปจำพรรษาอยู่ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม กรุงเทพฯ เพื่อเรียนภาษาบาลีต่อไป

ขณะเรียนหนังสืออยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ ท่านต้องลำบากในเรื่องบิณฑบาตเป็นอย่างมาก บางครั้งท่านเคยออกบิณฑบาตไม่ได้อาหารเลยถึง ๒ วัน ท่านก็ไม่ยอมฉันของพระรูปอื่นที่ได้อาหารมาเพียงเล็กน้อยเช่นกัน พอวันที่สาม ท่านบิณฑบาตได้ข้าวมา ๑ ททัพพี กลัวย่นน้ำว่า ๑ ลูกเมื่อลงมือฉันไปได้คำหนึ่งท่านก็เลิบบิณฑบาตไปเห็นสุนัขแม่ลูกอ่อนพอมโซเดินมาคงจะอดอาหารมาหลายวันเช่นเดียวกัน ด้วยจิตเมตตา ท่านจึงตัดสินใจปันข้าวที่เหลืออยู่อีกคำหนึ่ง และกลัวย่นน้ำว่าครึ่งลูก ให้เป็นทานแก่สุนัข แล้วอธิษฐานจิตว่า “ขึ้นชื่อว่าความอดอยากอย่างนี้ ขออย่าได้มีอีกเลย”

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่ท่านไปบิณฑบาต ปรากฏว่าได้อาหารมากมายเกินกว่าที่ท่านจะฉันหมด ท่านจึงแบ่งถวายพระภิกษุรูปอื่นๆ ด้วยความลำบากเรื่องภัตตาหารในครั้งนั้น ทำให้ท่านดำริว่า “เมื่อเรามีกำลังเพียงพอเมื่อใดก็ตาม เราจะตั้งโรงครัวประกอบอาหารเลี้ยงพระเณรโดยไม่ต้องให้ลำบาก เพื่อจะได้มีเวลาศึกษาเล่าเรียนกันอย่างเต็มที่” และท่านก็สามารถตั้งโรงครัวเลี้ยงพระภิกษุ สามเณร ได้จริงๆ ในเวลาต่อมา

หลวงปู่ศึกษาค้นคว้าความรู้ในพระไตรปิฎกอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ เป็นเวลาถึง ๑๑ พรรษา จนเชี่ยวชาญภาษาบาลี เมื่อสามารถแปลภาษาบาลีได้เป็นที่พอใจแล้ว ท่านจึงมุ่งไปในทางปฏิบัติอย่างเต็มที่ เพราะท่านมีอัธยาศัยรักในการปฏิบัติธรรมมาก ในระหว่างที่ศึกษาปริยัติธรรมอยู่นั้น ท่านก็ยังคงปฏิบัติธรรมทุกวันไม่เคยขาด วันไหนมีเวลา ท่านมักไปศึกษาวิปัสสนาธุระจากพระอาจารย์ในสำนักต่างๆ อยู่เสมอ เช่น พระสังวรานุวงศ์ วัดราชสิทธิาราม กรุงเทพฯ พระครูญาณวิโรจน์ (โป๊) วัดพระเชตุพนฯ กรุงเทพฯ พระอาจารย์ปลื้ม วัดเขาใหญ่ อำเภอกำมะกา กาญจนบุรี และพระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า ธนบุรี ซึ่งทุกรูปล้วนแต่เป็นพระอาจารย์ที่ทรงคุณวิเศษในทางธรรมปฏิบัติ เป็นเยี่ยมทางปริยัติงานทั้งศิลาจารวัตร และมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย หลวงปู่ในเวลานั้นได้ฝึกฝนธรรมปฏิบัติด้วยความตั้งใจจริง จนครุบาอาจารย์รับรองผลแห่งการปฏิบัติ และชักชวนให้อยู่ช่วยกันสอนผู้อื่นต่อไป แต่ท่านรู้สึกว่าคุณธรรมที่ท่านนี้ยังไม่เพียงพอที่จะช่วยตนเองให้พ้นทุกข์ได้ ต่อมาท่านจึงตั้งใจ

ศึกษาวิธีการปฏิบัติเพิ่มเติมด้วยตนเองจาก คัมภีร์วิสุทธิมรรค ซึ่งเป็นคัมภีร์
แม่บทของการปฏิบัติธรรม